

Guine.

En munter Vise.

1.

Indtil Fisk i Luften danser,
 Indtil Havets Lob sig standser,
 Indtil Fugle blive stumme,
 Indtil Tigre blive fromme,
 Indtil Gnieren
 Penge kaster hen.
 Indtil Viger sig ei speise,
 Indtil norske Fjeld
 Afjor Nigets Skjel,
 Skal min Troeskab aldrig feile.

Gode

2.

Naar en Elephant kan flyve,
 Naar en Skrædder ei kan lyve,
 Naar en Bettler ei kan græbe,
 Naar en Fraadser ei kan æde,
 Naar en Officier
 Ei kan prale meer,
 Naar en Præst ei Guld tilbeder,
 Naar en stor Jurist
 Aldrig bruger List,
 Jeg da en Bedrager heder.

3.

Bli en Nar i Verden ene,
 Bli der Græs paa tørre Stene,
 Bli al Kjærlighed affkaffet,
 Blive alle Lyve straffet,
 Bli hver Ulv til Lam,
 Bli hver Love tam,
 Bli en Dobler rolig hjemme,
 Bli al Troe til Svig,
 Bli hver Fattig rig,
 Da vil jeg min Ven forglemme.

V box 23:663

4.
Naar en Klotter aldrig drikker,
Naar en Enkemand ei hikker,
Naar en Baadsmand aldrig bander,
Naar ei findes horned' Pander,
Naar ei Piger kan
Mere elske Mand,
Naar ei Domme kan ombreies,
Naar Liigprækeners
Fuld af Sandhed er,
Da skal Jordens Lyngde veies.

5.
Naar i Nordland aldrig driffes,
Naar ei Bergens Piger stikkes,
Naar i Trondhjem aldrig stadses,
Naar i Bærtshuus aldrig rases,
Naar i Kjøbenhavn
Piger ei gjør' Gavn,
Naar en Finmarks Præst ei klynker,
Naar hver Handels-Mand
Urlig kalbes kan,
Da er Ingen som mig ynker.

6.
Naar Studenter' aldrig beiler,
Naar en Beiler aldrig feiler,
Naar en Kræmmer aldrig snapper,
Naar Hver for Velgjerning takker,
Naar hver Land-Drott veed
Af Samvittighed,
Naar hver Skipper sig kan kjænde,
Naar en Dænsmand kan
Holde Vind og Sand,
Da først faaer alt Dndt en Ende.

7.
Naar ei gamle Piger sukke,
Naar ei Hylere sig bukke,
Naar bag Døren ikke lydes,
Naar al Fuglesang udtydes,

Naar hver Brudgom faaer
Det som han attraaer,
Naar fornustig Eskov dyrkes,
Naar hver Beilere
Kan fornøiet lee,
Da al Dybd af Hver besyrkes.

8.
Naar at Fisk i Lusten fjører,
Naar hver Falk ei Duer rører,
Naar som Myrer doone blive,
Naar ei Bier Honning give,
Naar hver falske Mand
Trofast blive kan,
Naar man blot paa Blye kan seile,
Naar det kolde Vand
Lænder Huus i Brand,
Da først skal min Troeskab seile.

[Frimann, Claus] Fiskeren.

Mel. Kom Broder, kom sæt dig ned hos mig! ic.

Dndt ofte lider den Fiskermand,
Som ud maa fare før Hanen galer,
Al Dagen pladste i kolde Vand,
Paa Hjem ei tænke før Solen daler;
Med vaade Trøie,
Sneedrev i Die —
D! sad I der i guldklædte Høie,
I Andet fandt.

Dog, snart gaaer Dagen og Altting let,
Naar Drotten ramler, og Lod ei standser;
Naar Kniv ei hviler paa Maddingbret,
Og Fisken op efter Snoren danser;

Da spares Arme
At bankes varme,
Madlisten glemme de tomme Tarme,
Som strege før.

Saa mangt nu tænker den Fisser paa;
Mangt med sig selv, nu han moune snakke:
"S' Har skal Jorddrot mig lade staae;
"S' Har ei kastes jeg ned af Bakke.
"Det har ei Fare,
"Nu faaer jeg Vare,
"S' Har skal Fogden min Gryde spare
"For Skat og Told!"

God Hustrue oppe seer ud igjen —
Det quælder tidlig og kold er Stuen:
S' Krogen sætter hun Rokken hen;
S' Aften rager, gjør Ild paa Gruen.
Lung op fra Stranden,
Ind stamper Manden,
Tre vaade Troier — een efter anden
Han slænger hen.